

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1893-1895. L
84:1 - 41**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste!

Jag har i dag sådant lust att skriva. Om du begagnade sådana Rouster skulle jag tro att du sått och öfnade dig med att twinga mig att skriva genom suggestion. Många påstå att de lyckas med sådant, men i så fall ha de väl ej förstärkt sina hjärnans kraft med romanförbening.

Min bror har sedan många år, en 10 eller 12, haft under behandling en fru i Kungälf, som troligen har samma sjukdom som du. (Jag blef så slagen af att minnen hade, att han i sommar haft äderbräck. Det hör alltså ihop.) På det går nog bra, att lifva med det. Han har nog haft det i mycket bättre god än du, för då Daniel kom dit, så var han så att säga liflömd af den förra läkaren. Jag vet inte hvad Daniel gör med henne. Det är visst massagering, ej elektricitet. Kanske det var för långt gånget för att kunna användas. Emellertid lifver hon och är ganska bra, men hon är mera rädd, om sig än du och Ran g. stå ut med några slags ansträngningar. Men hur var det möjligt, att ej doktorerna förstod hvad som fattades dig.

På det jag tycker det är, som om vi skulle allihop ha varit fulltligt ogynnsamma och orättvina emot dig under denna tiden, ty vi ha alla fordrat af dig detsamma, som man fordrar af en friska. Oh, när jag tänker på hur du reste till den begrafningen och hur jag tvang dig till Rocklunda och hur du fick anstränga dig i alla de förhårliga kyrkorna. Det är tydligt. Det kan vara en god sak i detta och det är att k. o. m. din bror måste inse att det är sant, att du var sjuk på Gotland. Man begär inte längre sådana ting som att passa fram och åter skriva och till Sverige af den, som är sjuk. Och du själf behöfver ej ångsla dig öfver att du är ångslig. Du vet åtminstone^{nu}/hvar på allt herom. Men tänk dock sådana underbara krafter du har, som kan gå och vara biltjant och liflig mer än någon annan, medan något sådant får på dine krafter. Jag söker på reda på af minnen hvad hon vet, om den där fru i Kungälf. Hon säger, att det följer mycket ångslar med hennes sjukdom. Minnen har också hört, att den Ran komma af stora sänger. Hvar på jag tack ej tror.

Var hela dagen och gnolar O Venetia. Fröken Audrie är ofverlycklig. Hon jag blym för hvar
norr jag det och — Eller Hög har skrifvit ett bref så att hvarje här på mitt hufvud borde vara sig

Kan du ej fråga doktor Lindh en sak: om blodförlusten ökas vid
de där "tillfällena", betyder då icke detta ofkast något i denna väg —
Jag frågar för jag hörde Anna som jämnar sig öfver något dy-
ligt. Nu ser jag spöken vid alla dagens teier —

För min del, jag har aldrig kritiserat något i ditt hand-
lingsätt. Det är godt att veta, men det är som skulle jag
öfveranstämmt dig, så att du nu har mindre kraft att stå
emot mig än du borde ha. Du skulle alltså gräla på mig och icke
tacka mig. Eller skedd hvad som skedd för att detta skulle
bli upptäckt. Jag vet mig aldrig ha handlat så utom betänklig-
heter eller oro, så drifven af impulser, som jag alls ej kunde
veta kvarifrån de komma; om jag varit i en lång sömn skulle
jag ej ha ränt mig mer fri från ansvar —

Ljälp har jag det bättre, sedan mamma kommit. Vi trifnas chyp-
fast jag, naturligtvis är tygklätten som en mur. Men hon har ta-
lamad mig för hon vet, att jag skulle göra mer för henne än nå-
got af de andra barnena, om det behöfdes. Genda tror också så starkt
på mig, att jag för en gång i småt, men att jag aldrig skulle betrakta
mig för något offer, då det är verklig nöd. Jag undrar om de ha rätt. Jag
undrar också, om du kan känna det samma som de —

Afven märker jag, att jag åter börjar känna intressera mig för mina
kärnvarande kamrater och vänner. Jag tyckte de vara så tunga och ansträn-
gande först, jag såg och väntade på att bli underhållen, men nu har
varens måkt börjat verka på mig. Skall det alltid vara så, att
jag skall behöfva en månad för att vänja mig vid andra människors
sällskap jag sett dig? Jag tror ej jag församma förrän efter jul.

Jag har också bättre mig i ett annat afseende. Jag begär
nu (ej mer än i värre) att du skall tycka om mig. Du gör det
jämiskt, men jag känner det ej nödvändigt, nu begär jag bara
att du skall ha tålmodighet med mitt svärmteri. Det är
så grusligt, när folk vilja tvinga sig till guds kärlek,
det höll jag på att förfalla till i ^{Augusti} ~~hottet~~. Det är alls ej sundt.

Jag har fått korrekturen från Norman. Guds en ro
om det är godt eller dåligt. Nu undrar jag bara och ängslas
för, att Norman skall tycka sig ha fått för mycket Gattling.
Om jag bara kunde få något annat ställe för mig. För
det kunde ju ha tilldragit sig hvar som helst —